

Lena Monsonís entra a casa, acompanyada de tres amigues,
i s'engul les ganes de cridar:
Oh! Alguna persona s'ha despullat sobre la moqueta!

Mitja vesprada.

Lena Monsonís, la mare d'Emili, obri la porta de l'ascensor, que dóna directament al seu pis, i convida les amigues a passar al saló.

Ella deixa caure les sabates, que li estrenyen els garrons amb un pessic de cuiro autèntic, i continua passadís enllà per posar-se un calçat més amable.

Només tres passes.

Les necessàries per adonar-se que algú que no és el seu fill ha estat allà i ha anat escampant la roba que portava. Una història que li acaba de trencar la tranquil·litat i els esquemes com si foren de vidre.

A l'instant comença a embotir pensaments al cap —ja sabeu: eixa mena de coctelera tan fàcilment desgavellable— i a remenar-los a consciència.

Són reflexions simultànies i desordenades que ací haurem de citar, capricis del llenguatge, d'una en una. En definitiva, pensa que les amigues esperen al menjador i millor si no sospiten res, de moment; que la roba és femenina i que les braguetes que pengen del pom de la porta del despatx del que fou marit seu li agraden molt, malgrat ser d'una talla que ella no ha utilitzat des de fa vint-i-set anys.

Vinga, concretem allò que l'ha obligada a sentir-se el cor i a sentir-se'l accelerat. Seguim l'ordre de la seua mirada des del principi del passadís.

En primer lloc veu una motxilla jovenívola, de pell de vaca. I quasi a fregar d'ella, unes esportives deixades de qualsevol manera.

A continuació, uns texans desinhibits, caiguts amb la positura contorsionada que només assoleixen quan no hi ha ningú dins; per cert, a l'alçada de les cuixes porten brodats uns detalls de flors silvestres imaginàries, d'aquestes que solen utilitzar per decorar etiquetes de colònia ecològica.

De la motxilla, descordada, ha brotat una cartera ètnica i buida, *made in Nepal*, amb sanefes de fils de colors vius. El seu contingut apareix al voltant, com confeti.

Es tracta de dues fotos de grup, un abonament per al transport públic, el telèfon de la clínica ginecològica Simone de Beauvoir, monedes soltes, un document nacional d'identitat, el carnet jove i una entrada per al cinema, utilitzada, que en presentar-la en una hamburgueseria concreta et dóna dret a obtenir dos menús pel preu d'un (només fins al dia trenta d'aquest mes).

Lena ho tafaneja, amb nerviosisme i sense remordiments. Una lògica necessitat d'informació la impel·leix a llegir compulsivament el nom que figura als papers i a quedar-se dreta i reflexiva com l'estàtua d'una mare interessada pel seu fill (qui, per cert, apareix en una de les fotos col·lectives); és a dir, per allò que fa, amb qui, on, quan, com... i l'imagina a l'habitació i acompanyat.

Ho recol·loca tot dins la cartera. En el fons és una dona de sa casa i sofreix una irrefrenable tendència a la

discreció. I s'apressa. Creu que Emili s'ha deixat sorprendre: la mancança de previsió o d'estratègia la molesta més que cap altra cosa. Com més coses ignora dels seus fills, més tranquil·la viu una mare.

I amb aquests raonaments arribem a les braguetes. Com hem dit, pengen del pom de la porta del despatx de qui en algun moment fou el seu marit a jornada completa. I semblen aquells cartells de «No molesteu» que faciliten als hotels. Colpeixen l'atenció amb contundència, per tractar-se, diríem, de l'última peça que una es trauria.

S'engul la sorpresa, obliga els músculs a fer una be-caina per poder aparentar seguretat, torna cap a l'entrada i crida les amigues de manera imperativa i ostentosa.

I encara apuja la veu perquè en aquell instant sona una melodia desnatada, dels Beatles, **performada** a base de campanetes i que prové de davall dels pantalons. Ràpidament, Lena Monsonís els alça i descobreix un mòbil amb tots els colors de Miró.

El desconnecta i corre cap a la porta de l'ascensor. Allà han acudit, puntuals i excitades, les tres companyes.